

Баснословнитѣ богатства на Стоянъ Крачѣла се стопили лесно. Когато се родилъ Яворовъ (1. . 1878 г.), отъ тѣхъ не останало почти нищо. Бащата, който носѣлъ външнитѣ белези на прадѣдото — високъ, мургавъ, съ жълто въ очитѣ — живѣлъ въ една низка, четиристайна кжща, съ голѣмъ дворъ и кладенецъ въ него, съ широка изба, споменъ отъ годинитѣ, когато въртѣлъ търговия съ вино. Майката на Яворова била бѣла, руса хубавица. Тя имала приятенъ гласъ и пѣла на децата си омайни пѣсни.

Когато се родилъ Пѣйчо (така наричатъ поетѣтъ неговитѣ близки и до день днешенъ), той билъ извънредно слабъ — влизалъ въ ржкава на антерията, съ която го завили. Дошла да го види баба му, майка на бащата, и като го видѣла, рекла:

— А! Че то баща ми оживѣлъ! (т. е. детето приличало на пословичния арабинъ). Да може сега да умре, ще стане ангелче на оня свѣтъ!

Горката майка! Малка била мжката ѝ, че родила тѣй хилаво дете, та останало още да чуе отъ устата на свекърва си такова страшно пожелание. Колкото и да била кротка и да почитала свекърва си, тя не се сдържала и накарала да я изпждятъ.

Расло детето все болно, рахитично. Проговорило едва на третата си година, а и после, като порасло, било много мълчаливо. Бащата му казвалъ „затворенъ сандъкъ“. Всички въ кжщи, особено сестритѣ, много го обичали и гледали на него като на неземно сжщество.

Игри Пѣйчо знаелъ много малко. Между махленскитѣ деца стоялъ винаги кротко и само гледалъ игритѣ имъ. Въ кжщи играелъ съ сестритѣ си. Обичалъ много животнитѣ, особено едно магаренце, което купилъ баща му и съ което той прекарвалъ най-честити минути.

Въ училището Яворовъ билъ винаги прилеженъ и пръвъ ученикъ. Не се закачалъ съ другаритѣ си, не